

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Hanou Ptáčkovou v právní věci žalobce **N.D.CHU, nar. xx**, státní příslušnost V., bytem xx, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, č.j. **OAM-43/ZA-06-ZA10-2010** ze dne **23.02.2010**,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného, č.j. OAM-43/ZA-06-ZA10-2010 ze dne 23.02.2010 se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Ve výroku tohoto rozsudku uvedeným rozhodnutím zastavilo Ministerstvo vnitra ČR (dále jen správní orgán) řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) z.č. 325/1999 Sb. s tím, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm.e) z.č. 325/1999 Sb. Správní orgán rozhodnutí odůvodnil tak, že se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, první žádost podal žadatel (žalobce) dne 11.12.2002. V prvním řízení žadatel uvedl, že v zemi původu neměl žádné potíže, zemi původu opustil, protože se mu naskytla příležitost odjet do ciziny. Dne 19.8.2003 nebyl žadateli azyl udělen, nebyla na něj vztažena překážka vycestování. Žadatel proti rozhodnutí podal žalobu, ta byla soudem zamítnuta, zamítnuta byla Nejvyšším správním soudem rovněž kasační stížnost. Rozhodnutí nabylo právní moci 14.2.2006. V roce 2009 byl žadatel z důvodu nelegálního pobytu zadržen a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Po propuštění požádal o azyl. V druhé žádosti uvedl, že zemi původu opustil v dubnu 2002, protože chtěl být svobodný. Jeho rodina měla rozsáhlý majetek, který jim byl po revoluci téměř celý zabaven. Rodina je katolického vyznání. Před odjezdem ze země původu podala jeho rodina žalobu na soud kvůli vrácení majetku, do dnešního dne o žalobě nebylo rozhodnuto. Žadatel se chtěl

vrátit domů, ale dozvěděl se, že rodiny, které vlastní jejich zabavený majetek, by mu dělaly problémy, mohly by ho i zabít za to, že nevzal zpět podanou žalobu. Správní orgán konstatoval, že důvody, které uvádí žadatel v druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, musely být dotyčnému známy již v předchozím řízení, přesto je neuvedl, ač byl řádně poučen, že je povinen doložit všechny důvody, které jej vedly k odchodu ze země. Pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti již v předchozím řízení, jedná se o skutečnosti přičitatelné pouze žadateli a nelze nyní akceptovat, že by toto mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Nová fakta či nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu žadatel neuvedl. Jednání žadatele hodnotí správní orgán jako účelové.

Proti rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu. Podle názoru žalobce správní orgán nesprávně posoudil otázku přípustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Následný výrok o zastavení řízení je proto chybný. Žalovaný všechny skutečnosti označil za skutečnosti, které mohl žalobce uvést již při své první žádosti o azyl, toto však nevyplývá z výsledku žalobce. Naopak z výsledku žalobce vyplývá, že k některým skutečnostem mělo dojít až po rozhodnutí ve věci jeho první žádosti o azyl. Žalobce navrhl, aby věc byla zrušena a vrácena k novému projednání.

Z vyjádření žalovaného správního orgánu bylo zjištěno, že žalovaný popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že o udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce poprvé dne 11.12.2002 a uvedl, že neměl ve své vlasti žádné potíže. Z V. odešel, protože se mu naskytla příležitost odjet do ciziny. Podruhé požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 1.3.2010. Jako důvod uvedl, že pocházel z rodiny, která měla ve V. velký majetek, majetek byl po revoluci zabaven. Žalobce uvedl, že dostal informaci z Vietnamu od své sestry a dcery, že rodiny bydlící v zestátněných domech ho chtějí zabít. Dále uvedl, že pochází z kapitalistické rodiny s katolickým vyznáním a lidé takového původu mají ve V. potíže se státními orgány. Správní orgán konstatuje, že ač byl žalobce již v předchozím řízení řádně poučen o povinnosti uvést všechny skutečnosti, které ho vedly k opuštění země původu, učinil tak až v řízení druhém. Správní orgán po zhodnocení uváděných skutečností dospěl k závěru, že žalobci nic nebránilo nově zmiňované skutečnosti již v prvním správním řízení uvést. Správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm.e) zákona o azylu a řízení zastavil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti:

- Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.2.2010 bylo zjištěno, že žadatel je státním občanem V., v. národnosti. Je katolického náboženského vyznání, není členem žádné politické strany ani jiné organizace, ani v minulost nebyl. Zemi původu opustil v roce 2002, chtěl být svobodný. Rodina žadatele byla movitá, majetek byl po revoluci zabaven. Stát kontroloval příjmy rodiny. Z tohoto důvodu neměl žadatel režim rád. Náboženství žadatele bylo katolické, to je ve V. považováno za sílu proti režimu, proto byl sledován. Než žadatel odjel z Vietnamu, celá rodina podala žalobu na soud kvůli vrácení majetku, věc není do dnešního dne vyřešena. V minulosti se žadatel chtěl vrátit domů, když byl připraven, tak dostal

informaci, že v případě návratu bude mít problémy, a to ze strany rodin, které nyní vlastní majetek zabavený rodině žadatele. Žadatel se obává i o svůj život.

- Z vlastní rukou psané žádosti bylo zjištěno, že rodina žadatele je katolického vyznání, do měnové reformy v roce 1958 byla majetná. V zemi původu byla rodina žadatele označena za buržoazní elementy a vyznavače katolického náboženství, z tohoto důvodu s nimi bylo ve společnosti jednáno jako s podřízenými. Lidé, kteří žijí v majetku rodiny žadatele, mu vyhrožují zabitím.
- Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18.2.2010 bylo zjištěno, že žadatel žil ve V. až do roku 2002, podnikal, jeho příjem a podmínky na živobytí byly dobré. Žadatel by měl problém, pokud by chtěl podnikání rozšířit na další činnost. To mu nebylo dovoleno zřejmě kvůli kapitalistickému původu jeho rodiny. Do České republiky přicestoval žadatel nelegálně bez víza, poté požádal o azyl. V roce 2006 byla žádost pravomocně zamítnuta. Žadatel dostal výjezdní vízum, neodcestoval a zůstal v České republice nelegálně. V červenci 2009 byl kontrolován policií a zadržen. Požádal o dobrovolný návrat, nebylo mu však vyhověno. Byl propuštěn ze zadržení a dostal výjezdní vízum, následně požádal o azyl. Důvodem žádosti byla informace z Vietnamu, že rodiny, které bydlí v zestátněných domech, chtějí žadatele zabít. Dalším důvodem pro podání druhé žádosti je skutečnost, že žadatel pochází z kapitalistické rodiny a je katolického vyznání. Lidé, kteří mají takový původ, mají ve Vietnamu potíže se státními orgány. V případě návratu do země původu se žadatel obává o svůj život.

Z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 14 Az 383/2003-23 ze dne 20.01.2005 bylo zjištěno, že v průběhu správního řízení žalobce uváděl, že opustil zemi původu v září 2002, neboť chtěl žít ve svobodné zemi. V zemi původu neměl ekonomické problémy, podnikal. Nebyl členem žádné politické strany, neměl problémy s policií ani s jinými státními orgány. Žaloba byla soudem zamítnuta.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 98/2005-45 ze dne 29.12.2005 bylo zjištěno, že v průběhu správního řízení jako důvod odchodu ze země původu uváděl vůli žít ve svobodné zemi, v zemi původu neměl žádné problémy. Výslovně uvedl, že neměl problémy s policií ani s jinými státními orgány.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu a řízení, které jeho vydání předcházelo, při jednání dne 27.8.2010 doplnil řízení o listinné důkazy, a to rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20.1.2005, č.j. 14Az 383/2003-23 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Azs 98/2005-45 ze dne 29.12.2005 dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 10a písm.e/ z.č. 325/1999 Sb. žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Shora citované ustanovení zákona o azylu upravuje podmínky přípustnosti podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Jedná se o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, respektive *res administrata*. Z dikce zákona vyplývá, že opakované podání žádosti je přípustné za kumulativního (současného) splnění dvou podmínek a to 1) uvedení nových skutečností nebo zjištění a 2) a to takových, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti je nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ve vztahu k druhé z uvedených podmínek je třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti neslouží kupřesňování či skutkovém u doplňování předchozí žádosti, jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího řízení.(podrobněji viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.června 2009 č.j.9 Azs 5/2009-65, dostupný na www.nssoud.cz)

V soudu předložené věci žadatel v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, že by měl v zemi původu potíže, žádost odůvodnil tak, že chtěl žít legálně ve svobodné zemi. Těmto závěrům správního orgánu odpovídá i obsah rozsudků krajského a Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že žadatel v zemi původu neměl ekonomické problémy, podnikal, byl majitelem bistra. Nebyl členem žádné politické strany, neměl problémy s policií ani s jinými státními orgány. V opakované žádosti žalobce uvedl, že měl potíže z důvodu svého buržoasního původu a katolického vyznání a dále uvedl, že dostal informaci z Vietnamu (telefonicky od sestry a dcery), že ho chtějí zabít lidé, kteří bydlí v zestátněných domech rodiny žalobce. Krajský soud nedospěl k závěru, že by tvrzení žalobce o potížích v souvislosti s buržoasním původem a kapitalistickým původem bylo skutečností, odůvodňující opakované projednání věci. Je zcela zjevné, že případnému pronásledování z důvodu buržoasního původu a katolického vyznání by žalobce byl případně vystaven před odchodem ze země původu, přičemž v předchozím řízení takové skutečnosti vůbec netvrdil. Institut opakované žádosti neslouží k doplňování předchozí žádosti, pokud v první žádosti žalobce tyto skutečnosti neuvedl, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze žalobci. Neunesení břemena tvrzení v první žádosti nelze zhojit pomocí podání opakované žádosti. Tvrzení žalobce, že má informace o hrozbě zabiti ze strany nájemníků vyvlastněných domů nejsou podle názoru soudu skutečností, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Toto tvrzení je podle názoru soudu účelové. Soud nemohl přehlédnout skutečnost, že skutečnosti o nebezpečí života v zemi původu uplatnil žalobce po té, co byl z důvodu dlouhodobého nelegálního pobytu zajištěn a nebylo vyhověno jeho žádosti o dobrovolný návrat. Podmínky přípustnosti podání opakované žádosti ve smyslu ustanovení

§ 10a písm. e/ zákona o azylu nebyly splněny, správní orgán řízení zastavil v souladu se zákonem. Soud proto žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, náhradu nákladů řízení nepožadoval. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného písemně trojmo**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 27. srpna 2010

Mgr. Hana Ptáčková v.r.
soudkyně